

817522

MIHÁLY BARINA

|
A LELEK, HA SIKOLT

VERSEK

**TRIBÜN
KIADÁS**

AMERICAN

OSZK

THOMAS A. SWAN A

1888

1888
2012

CS. MIHÁLY L. BARNA

A LÉLEK, HA SIKOLT
VERSEK

C L U J
1938

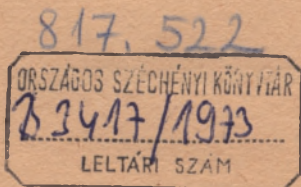
TIPOGRAFIA »VICTORIA« CLUJ

Méltóságos és Ftdő
ADORJÁN KÁROLY
kanonok Úrnak,

az irodalom és művészet neves
mecénásának,

mély hódolattal:
a Szerző.

Vagyok

Vagyok (mi is vagyok?) évszázadok óta,
A vér, a kéj, a mámor, a nóta bolondja,
Asszonyok, leányok földi holdkorossa,
Ajakamat mindig csók záporozza, mossza.

Vagyok a bánat, a kacifántos mámor,
Kohóként izzik lelkemben a hámor,
Az istentagadás, a bűn, ősi Hit,
Mi évezred' óta bennem felviharzik.

Egyszer Boudelér lelke oldozza széjjel
A kacagást, a bus leánydalt, éjjel...
Heine hunyorog, Puskin szívek csalitjait
Felveri jajjal, s bánatot hasít.

Göthe, — Adyval az Istenséget érzem
S Francesco »Canticum Sol«-ja merenget égen,
Ha lélek reszket bennem, vagy komor férfi bűn
Játszik véremen, mint a hegedűn.

Borzong bennem a művészek lelke,
A nagy Minden a lelkét rám lehelte,
Élet lettem, Sors, művész, nagy átok,
S átokként hordom, mivel az ég megáldott.

Fenyő a hegytetőn

Fenyő vagyok a hegy magas csucsán,
Forogó, lázas, buja éjszakán
Egyedüi állok. Lármafa vagyok.
Sikonganak bennem vágyak és dalok.

A küzdelemhez van szilaj erőm.
Társtalan állva kopár hegytetőn,
Nem horkannak meg bennem száz hitek.
Eszme diadalában: hiszek, hiszek.

Ha felém néha forró asszony téved,
Ki vérembe uj vágyakat vésett.
A boldogsághoz le és felmegyek,
Megmosolyognak a hold és a hegyek.

S ha írva van, hogy lelkem elmerül
Asszonytalan, társtalan, egyedül,
Eszmétől fütve élem éltemet,
Számolgatva a zajos éveket.

Könnny

Bánattal szőtték be a lelkemet,
A lelkem húrja
Fájón sikongva emléket temet.

A lelkem vére könnyekben pereg,
Egy asszony szíve
A zokogástól százszor megremeg.

S vergődik a lelke dideregve,
Mint bennem a könny
S hull a könnyem, hull a könnye egyre.

A könnyhullással a bánatom könnyebb,
Ezért szeretem
A befelé-hulló könnyet...

A könny az öröm jöttét hirdeti,
A jó Isten is
Égi mosolyát könnyben fürdeti.

Minden könnyünk, hogyha nekilendül,
Csilag lesz égen
És a lelkünk öröm-dalra zendül...

Befelé hulló könnyek

Mikor ajakadon a rózsapir lebágyad,
Mikor sirva vetsz kisfiadnak ágyat,
Lelked borus, vivódó sötétjén,
Károg lelkettpőn csunya, éji nagy rém.
Mikor bedült sir rádveti az árnyát,
Érzed árva vagy, árvánál is árvább
S borít ködkendőt rád az alkonyat,
Befelé hull a könnyed sokat, sokat...
A véredet, a vágyad, bolyongó álmodat
Lebirod későre, hajnalra csak.
Mikor jajongva sirsz el Miatyánkot,
Akkor tudor, a nevemet kiáltod:
Lihegő ajakad sikongja: szeretlek!!
Csodás, ébenszemű, forróajku gyermek...
Szavak bús regőse, megcsalt szegény. Fárosz.
Ki mindég csak áldott és sohasem átkoz,
Ki aj'kad illatától lett bódultan részeg,
Ki szüzi hittel fel az égre nézett,
Ki dalra dalt sirt fenyves Csikországba'
Ki az értől indult — örökoceánba.

Szonett

Lecsókolnám a homlokodról a ráncot,
A gondarabeszket, mit rá irt az Élet,
Felujongana benned a lélek
És sirva zengnél álomszőtt románcot...

A bubánatod, a vágyadat, az álmod,
A mélabud, min szived merengett,
Bűnös könyeidet, mi gyötri a lelked
Az égre vetiteném, fonnék rózsaláncot

A szivedre s boldogan repülne
S teritene be boldogság felhő,
Hold az égre, ha mosolyogva feljő.

S a szived örökéig örökmécses lenne!
Tűz abajgatná fel dalra a lelked,
Csak a szivemet el ne temessed!!!

Karácsony este

Karácsony este a költő lelke
fenyőkön égő színes gyertyaláng,
ködös novemberi éjszakán hittem :
visszajössz Riám.

S Te visszajöttél s újra neveltél.
Hogy is felednél annyi éjszakát,
szivragyogást, gyönyörű mesét,
vágyszimfóniát ?

Könnyel irt dalt, imádságos lelket,
vérrel csepegő csodás szép gitárt,
annyiszor hallott, annyiszor vallott :
remegő sirást.

Karácsony este a vágyak megszépülnek,
s magasba röppennek a gondolatok,
ihletett perc hallgató csendjében :
a költő zokog.

Megtérnek mind, kiket vérük vágya
a szeretettől messze kergetett,
megtért juhokként visszavárja őket
Égi szeretet.

Miért is vannak

Uram, sötét estén sóhajtva kérlek,
Nézd, zokog, sir bennem a lélek,
A csókok fájnak, vágyak és sirások,
Önmagam temetem, magamnak sirtások...
Harminc év tova tünt örökös küzdésben,
Jól tudod Te Uram, nem csüggedtem még sem,
Nem huztam soha torz mosolyra számat,
Eszmének szenteltem minden éjszakámat.
Felemeltem, kik a harcokban elestek,
Megcsókoltam bűnös asszony testet,
Tiszta szerelmet zengtem szűzek szívébe
Fényt loptam sötét, borus éjbe.
A Lármafákon élesztettem lángot,
Uram, átkot kaptam, nehéz, súlyos átkot,
Zúg bennem, fájva zúg a lélek,
A benned való hit Uram, ami éltet,
Életemre törnek, legyek a halálé,
Egy asszony miatt, hogy legyen a másé,
Kik randevura, vagy bitóra mennek,
Kiknek vérük vérem, dicső székely szentek.
Uram, miért is vannak ölelő karok?
Szűzek, démonok, bukott angyalok...?

Költő és lengő

Az éj a könnyet mind összehordta,
Lelkemben elfojtva egy remegő sikolyt,
Hangtalan sikoltnak lélek hurok bennem,
A szívemben a bánat orgiázik tort.

Mig az emlékeken elabajg a lelkem,
Székely fenyveseknek lelke sir felém,
Költő és fenyő ölelkezik össze,
Ihletett percek titkos éjjelén...

Egy név

Ritmusos ketyegés a szívembe tette,
Uzóta bennem él, neved *Henriette*,
Csikországi csöndnek májusi vetése,
Fehér februárnak boldog reménysége.
Csiki fenyveseknek kései hajtása,
Öreg kuriánknak legszebb violája.
Forró embervérem legpirosabb cseppje,
Földi mosolynak legeslegszebbike.
Sziklacsucsos hegynék havasi gyopára,
Költői lelkemnek egyetlen álma,
Felmagasztosult dal, ezüstösen csengő,
Egyetlen reményem, kislányom: *Enikő*.

Elégia

A csönd terül a tibódi réten
ahogy ballagok s egy bagoly sikolt
a kadicsi-éren s malom zakatol.
S Fenyéd felett bujdokol a hold,
és bologatnak a budvári-fák,
üdvözlik az élet rajongó fiát.

Megy. A lelke mélyén a csend zenél,
a szíve mélyén bujdosik a bánat,
költő: aki nem sir, vigan füttyörész
s verset suttog Tibodikának,
mert ajkán ég még a tibódi-csók,
ahogy vágyva, csendben, föléje hajolt...

Egy pillanatra megáll, megpihen,
int messziről a csend, a Végtelen...
Tibód, Kadics, Fenyéd a sötétbe hull,
ahogy a hold sarlója lassan elfakul,
Baktat odébb a vágy-dalok-fia
és kezdődik egy új-elégia.

Vérrel írott vers

Mikor falumra ráhullott az este
Mikor lelkemet a vágy megeste,
A vérem zokogó vágyhangot adott,
Forró kacajod felabajgatott.

Szőke szépségednek vágya-sirása
Kinzó gyönyört, csókokat adott,
Jöttél. Vallottad: szeretsz esengve
És csicseregted: Ria vagyok !...

Suttogva borongott a szivemen át
Vallomásod s hittem asszonyszerelmed
Titkon ígézett vággal ölel át.
Hogy fáj, csalodnom kellett benned.

Szeretlek még is, bár szerelmem bűn.
A bűn játszik bennem vérző hegedűn.
Jőjjenek bár könnyes alkonyok,
Vagyok mi voltam: rajongó rabod.

Vágyak sirásója

Körülöttem kúsznak az árnyak
S az árnyakkal nőnek a vágyak,
Bánatsírás, fájó gyötrelem
Marcangoló átkokat terem,
A lelkem bús vágyak tornáca.
Vétkék, bűnök sóhajos násza.
A Sors szédítő, út sorsszerűt,
Hangol bennem lélekhegedűt.
Istentelen pokoli tüzet
Kavar bennem, asszonyt és szűzet
Százat ad és huzza a lelkem,
Ne tudjam fejem felemelnem
S tor legyen isten-dalok holtán...
Ezért van, hogy átkokat szórt rám,
Két lábam éjszakákat rója,
Lettem : a vágyak sirásója.

Az álmok bolondja

Jössz-e velem elmerengve,
Kissomlyóba, magas hegyre ?
Szent-anna tó magas tükrén
Csolnakázó élő tündér
Nem felejttem emlékedet.
Álmom mégis szegényebb lett,
A lelkemet rontja-bontja,
Lettem álmaim bolondja.
Vérem dermed, szived vére,
Olaj szívem mécsesére,
Lángja mégis másnak lángol ?
Sorvadok az élő vágytól,
Lábaidhoz térdepelve,
Sirva kérlek, könyörögve :
Vágyam szent nagy, örök-álom,
Tied az én ifjuságom,
Csókolj meg még, úgy mint régen,
Szítsad dalra tüzes vérem,
S lelkemnek felzudul mélye,
Örök dalok : bús zenéje.

Kit is keresek ?

Kit is keresek hosszú évek óta ?
Azt, ki a kék, a mámor, a nóta bolondja.
Asszonyok öle nekem boldog forrás,
Nekem a nő boldogság, sorstárs...

Életem tengerét felviharozza
Asszonyok vágya, kéje, könnye, csókja,
Szoborszerű szép test csodaszép éjen,
Mikor hajnalra boldogan elvérzem.

Mikor elvérzem, egymásba fogózunk,
A boldogságért könnyekkel adózunk,
Mikor ajkainkon forró sikoly támad
És áldozunk a legszebb boldogságnak.

Kit is keresek ? asszonyt, aki kéjjel
A kacagást, a mámort szorja széjjel.
Aki nékem áldoz a nagy Hisztriónak,
Mikor vérében ördögök koholnak...

Amióta bennem

Az őszi égen olmos felhők usznak
A szél sivít vadul odakin,
Mint a lelkemben ezernyi kin
S lomha lépésekkel mélységekbe huznak,
Ahol szenny kavarg, undorító sár.
Várom egyre, lesem, hogy jön-e már
Az elment kedves, a boldogság-sugár ?

Betegen lüktet ereimben a vér,
Meghalt az érzésem, meghalt a vágy,
Semmi sem gyötör, szomorúság dalát
Kergeti vadul, jajongó őszi szél...
Virrasztok. S faj, hogy megigézett
Két kék szem, mikor a lelkembe nézett,
Azóta bennem minden könny és vér lett.

Mikor

Az öreg harang hányszor kondit éjfél,
Az őszi eső egyre csak szitál,
Elkódorogni lázas éjszakán,
Mocsáros helyen a kertek alatt,
Ahol szép szőke asszony tikkadt szomjúsággal
S sorvaszló tüzzel vár.
A mámoroknak csodás hajnalán.
S hozzá lopozni rejtelmes éjszakán,
Biboros vágyu ringó vérhidon,
A boldogságnak hétszinű ivén,
S a boldogsággal csordultig telni,
Sikoltva, sirva pirkadatig,
Szerelmi lesen.
Ez az Élet. A szerelem. A minden,
Ezért szeretlek, Csikorszá, hazám.

Ha nem voltatok falun,
S nem bódultatok el a falu illatától,
Nem ugortatok kerten át, kapun ki,
Holdas éjfelen, zimankos éjszakán,
Költőcimborák,
Nem ismeritek a szerelem romantikáját,
Ne daloljátok a szerelem dalát!

Tűz szilánkok

Zizegve hullnak szűztiszta hópelyhek,
Hófehérre perget minden sötét helyet.
Női lábnyomok a csillanó hóban,
A vágya kergeti, titkon, surranóban
Siet, hogy lelkét bűnben megmerítse,
Egy forró órára miért is ne menne?
Boldogság-könny ül rózsaszínű arcán,
Sokszor elalél csókhegyeknek harcán,
Ha szívében új vágyak hevülnek,
A sóhajok lelkén hegedülnek,
S ha elkerülük éjszaka az álmok,
Az éjszakám szebb lesz, piros tűzszilánkok
Kergetőznek bennem s ölelik őt átál
Férfi sikollyal, csodás boldogsággal.

Életen, álmokon

Az én életem: dal és szerelem,
(A Sors viharzik a lelkemen át)
Mert tekinteted a lelkemet
Megigézte s szívemből borus felleget
Elkergetett, azóta mindig hiven, hűn,
Játszik a bűn bennem, mint a hegedűn...
A szívem remeg, forró dal pereg...

Gyönyörbe nyíló május-hajnalon
Az ajakadat szűzi-büntelen
Titkos hevüléssel, vágyva, akarom.
A rózsapirral, hajnallal légy rokon.
Minden vércsepp bennem Tehozzád remeg.
A halálkuvik mögöttünk integet
Sorson, életen, reményen, álmokon...

Lemondás

Csendes csendben alszik a lelkem,
a vágyaimat towarejtem,
nem izgat, nem öl, asszonyi öl,
mikor rezgő holdsugár ömöl.

Kerget szivemből sötét felleget,
multat fájlaló titkos zengzetet,
támad misztikus, furcsa álom,
nem félem, várom halálom.

A kacagást, a mámort sok éjjel,
asszonyok hozták pazar kézzel.
A dal, a könny, vágy és szerelem
átremegett már a lelkemen.

Csüggedjen más, nekem nem áztat
könny az arcomra barázdákat.
Egyedül állok, sóhaj surran
körülöttem s a bagoly huhhan.

Ibolyától-Ibolyáig

Ma este sorban elémálltak
A tovaröppent mámorok,
A szőkék, barnák, gesztenyések,
Szűzek, perditák, Démonok...

Kik hozták forró percek kéjét,
A sok lázas, buja éjszakát,
Kik csókjaikkal vérembe loptak
Dús váriációju vágy-szimfóniát.

Hogy el is mult sok csókos óra!
Lelkem is hogy összetörtem én!
Tobzodtam szűzek tűz-vérében
Hevült bestiák lázas kējölén.

A vérem csak álmodott velem,
Mig megreszkettem első csóktól,
A szent perctől, hogy átfuvalt
S elbódultam egy Ibolyától...

Ajakamból vércseppet szívtak
S lett belőlem csókos Hisztrió.
Juliák, Zsóák, Ila, Ria,
Ella, Terka, Viola, Iló...

S névtelenek, árnyak alkonyán,
Mikor vérük belém nevetett,
Csábitottak csókos órákra
S tártak nékem szindus rejteket.

Mult emlékek ezek, a vérem
Uj aranykelyhekben forr, pezseg,
S Én himnuszt zengve hörpítgetem
A bűnt, a kéjt, mert — belémszeretett.

Planó

Mikor álomba suhan az este
És az égen csendben uszik a hold,
A lelked mélyén egy hur felsikolt
És csendben elsirod, ami fáj...
A bánat felhője körül kering,
Szemedbe könnycseppeket hint,
A szivedben a bánatot kibontod
Lágy estelen, halk nesztelen
Visszasirod a költőfiut,
Földi holdkorosod, rajongó bolondod,
Ki hófehér, csendes éjszakában
Szive vérével irt verseket neked,
Búsan borongó dalt, halk szerelmeket.
Halk szonetteket...
A mult elvisz emlék-völgyek felé...
Jajj, a vágyaidba, jajj ne halj belé!
Magad akartad s mondtad: mindegy.
A költő: utolsó csepp vérig
Utolsó könnyét, utolsó dalát,
Érted menti más csillagra át.

S a lelkem tüzésétől felragyog egy.

Szent szenvedés

Szent szenvedés a lelkedhez láncolt
Szent percek sirnak bus borongva bennem,
Minden dalomba benne van a lelked,
Belém sirtad egy május reggelen.

Azóta nekem semmi az Élet,
Örök sirás és gyötrő fájdalom,
A szenvedések öröklángja éget
S a Te neved sir mindég ajkamon.

Beláttam, hogy be furcsa is az élet,
Könnyet ad és fájó dalba kezd,
Vágyak tüze messze elmerenget,
A szent szenvedést azért csak szeresd!

A szenvedések zugó, bús szele,
Egy csendes éjen csendben elosan,
A boldogságnak régi árnya ránk száll,
Egy visszatérő május hajnalon...

Vágy-szimfóniák

Ria találkozóra hivlak
S elmesélem a »sötét mesét«,
Vágyaimra ráismersz-é még?
Ajkamon régi rimek nyílnak:

Érted zengő vágy szimfóniák...
Csók esőben fürödni kíván
A vérem, e forró éjszakán
Boldog boldogság legyen. Lilák

A tüzek Kell-é a dal még mesém?
Dalaim, álinom, meséimet,
Megérti szived, ha rád perreg
Mélázva az ábrándok neszén?

Az éjszaka tűzpiros legyen!
Rózsaszínű pir égjen arcodon,
A szivedben, álmon, vágyakon,
Legyen lelkünk boldogság-hegyen.

Jajj, jajj, ajkadon sikoly támad?
Az Élet fáj? Boldogság könnyebb.
Boldogságba' miért sirsz könnyet?
Neked adom a szimfóniámat.

Csend-dalok hurjain

A hold hunyorog az égen,
A földre mosolyt hajít,
Kutyám csavarog a réten,
Virrasztunk hajnalig.

A hajnal vörösen lebeg
Fenyőfák csúcsain ;
A csend megejti lelkemet
Csend-dalok hurjain.

Hány régi emlék visszajár,
Könnyel megejtenek,
Leánydal, csengő kacagás
Mi mindent rejtenek.

A költő: dal szerelmese,
Százhurzengésű zenén,
Vágyakon elmerengve,
Méláz csenddalok neszén.

Fent kiragyog egy csillag
A költő lelke dalán,
Lent dalolják vig ifjak
Mámoros éjszakán.

Élet

Két ember : Te meg Én, mind a ketten,
Uszunk a mámorban boldog önfeledten,
Ha felbug bennünk, a vérünk orgonája,
Vérünk orgonája, bús szimfóniája.

Minden vágysipunknak van külön zenéje,
Gyönyörű sirása, magassága, mélye,
Véredé válik ujjongva a vérem,
Ez a boldogság, mosolyogva érzem.

Kolostori csendben csendes zokogással
Ifju szerzetes szeges korbáccsal
Flagelázza testét, s az iniciálét
Csókolgatja, hogy bűnbe ne essék.

A Vespera alatt vágyak hegedülnek,
Matutinumra a húrok megfeszülnek,
Completoriumra búgnak orgonák
És zugják jajongva a Corda Pia-t...

Az égre nézni mindig, szüntelen,
S életet élni szüzi-büntelen
Lehet. Én szürcsölgetem a vér italát,
Mig életembe a kuvik kiált.

A lélek, ha síkolt

A nosztalgiának vagyok a jegyese,
Nem a kacajt, a könnyet szeretem,
Mikor a földre ráborul az este
S a könny zsilipje megindul csöndesen...

Ma valaki könnyet sirt utánnam
S lelkemre néma nagy bánat osont,
Mert valaki e csendes éjszakában
A szivemben régi románcot kibont.

És minden könnyel könnyebbül a lelkem,
Csöndben szövődik a boldogság homály,
A vágyaimat szépen tova rejtem
S a bánatom is csöndben odébb áll.

Én nem szeretem, aki soh'se sirt,
Kinek ajakára jajt nem csiholt
Az élet, nem ismeri a hajnali pirt,
Mikor a lélek visszhangot síkolt.

Miért, hogy hiszünk

Kacagott. Kiitta gyöngyöző borát
(Kacéron mondta én úgy imádom magát)
S míg halkan csendült csendes szerenád
Csóktűzes ajkkal, vágyva, remegőn

Kacéran sugta, szép szőke szeretőm :

...Te forró ajku, drága gyermek csókolj,
Tied szivemben vágy és kacagás,
A boldogságot mit kicsiholsz bennem
Nem pótolja senki s semmi más...
A Te karjaid közt nem fáj úgy az élet,
Dölt keresztekre nem emlékezem.
Valami rejtett, titkolt rajongással
A lelkedet mindig szeretem !

Az elsőhajtott hazug vallomásnak,
Mi férfiak hiszünk, szivünk remeg,
Míg lelket gyilkoló bűnös szeretőkért
A szivünk egyszer vágyva megreped...

Bucsu Riától

Bucsuzom tőled asszonyom, Riám,
Fáklya-lelkemet
Megérti szived s rád pereg
Ezernyi emlék ez őszi éjszakán...

Tavasza van, vágyon, álmokon
Orgonavirág
Bódultan szórja illatát,
Vérem a véreden átaloson.

Dobbant a szived, hullámozó vérem
Forrón riogott,
Mig csendben meghajnalodott
S Te alélt lettél vágytól hófehéren.

Nyáréjszakákon hogy kerestük egymást
Kettesben csendes temetőn
Vártunk alkonyt és hajnalhasadást
Vágyva, remegőn.

Az álmunkat most meglopta az ősz.
Halkszavu szonett
A lelkedet vágyón ejti meg,
Mikor sóvárogva újra visszajössz.

Riám, bucsuzom, hull a könnyem egyre,
Lelkem andalog.
Jönnek még május hajnalok,
Erre biztat az álmok Istene.

A halál pitvarában

Ma nem gyújtottam gyertyácskákat
Apám sirhantján s Miatyánkot
Egekbe néző lelkemmel,
Se litániát nem zengtem el.
Huzott a mélység ma lefelé,
Mélységbe, jajba, elmulás felé...
Negyven fok láz jajongott bennem,
Ködgomolyag ült a szememben,
Hittem többé már so' se' vet lángot,
S elfeledtem, jajj, a Miatyánkot...
Borongtak bennem csunya felhők,
Zugó szelek zivatar előtt,
Csak hujjogott a halálkuvik,
Anyám zokogta: Vége. Elmulik...
Meghalni ifjan, jaj, miért s minek?
Mikor még borongnak bennem az életszinek,
Asszonycsók vár, ragyogó évek,
Nagy akarások szikrája éget.
Ő ne add még az isteni-csókot,
Hogy egy percre csak még lehessenek — boldog.

Asszony, örökasszony

Egy éjszaka a vágyam utra kelt,
Forró ajkam ajkadra tapadt,
Nem hittem néked s szerelmet hazudtál,
Csókra nyujtottad Judásajkadat.

Megloptad lelkemet forró öleléssel,
Most úgy fáj riadtan, lázas éjszakán,
Hogy Te se voltál más, csak csókos-asszony,
Most egyedül maradtam, kifosztva, sután.

De jönni fog majd nehéz sötét éjjel,
Mikor lelkedben folynak nagy tusák,
Mikor egyedül maradsz tenger bánatoddal,
Tüzes ág legyint meg, nem rózsaaág.

Meg is átkozlak, hogy soh'se légy boldog,
Mert megraboltad lelkem csókjaidon át,
A mult örvénye hánykolódjon feléd
És átkozott legyen minden éjszakád!!

Gyászos torokon

Férfi bánattal székelj végeken,
Egy költő virraszt sötét éjeken,
Mig könnyes szemmel kobzát pengeti,
A fenyves lelke felelget neki:

Miért sirsz költő dalt és éneket?
Köd ülte meg a székelj végeket,
Gyászos torokon a dal kinek se' kell,
A juhcsorda is fájón bégetel...

A nap is szomorúan méléz
Büszke fenyvesek tarolt ormain,
Völgyek lankáin, hol oly szép volt az élet,
Fájó sirás ül, nehéz, néma kín...

Székelj legényt a vére bűnbe visz
Leány miatt s már Istenbe' se' hisz.
A szűz leány tova siet az éjbe
És elmerül szenybe, bűnbe, kéjbe.

Költő csabd földhöz zengő kobzodat,
Dal ne szálljon a Hargita alatt,
E népet az átka, bűne megverte,
A Sors kacag ijesztőn felette.

Kinck sorsa átkozott

Pogányhavasról havat fú a szél,
Terjeng a köd, a völgybe kódorog,
A nap fáradtan, álmosan ragyog
És hull a fákról sárgult falevél...

A hó lassan mindent fehérre perget
S lassan szívünket is belepi csend,
Csak a régi vágyak emléke dereng,
A mult dalol csak, az is tova ment.

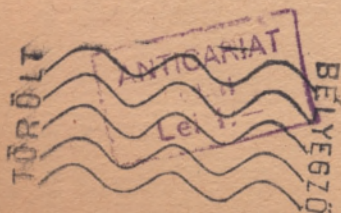
Be jó ilyenkor meleg szobában ben,
A külvárosok kengyelfutója
Sötét uccák csapszékjeit rója,
És vad szitok kél durva lelkiben.

Mert sorsa mostoha, vad, átkozott,
Nincs ölelő kar, ki őt szeresse,
A csókok lánya is ha jön az este,
Nem neki, a pénznek áldozott.

Fut egyedül, messze, asszonytalan.
Paloták ablaka éjbe fényt mutat,
Fut míg összerogy egy ablak alatt.
A vég int, a halál, a vég, ha van...?

97/2861 3

T

OSZK

MIHÁLY BARNA

könyvei:

A VÉGTELEN FELE...

ÖRÖK TŰZ...

KELETEN PIRKAD...

LÁRMAFA CSIKORSZÁG FELETT...

BIBOR HAJNALON...

BOMLIK AZ ŐS...

BÚG A BÁLVÁNYOS...

A LÉLEK, HA SIKOLT...